

דף מד.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ה ה"ד

יש לאדם להביא אשמו היום מ ולוגו אחר עשרה ימים.
ואם רצה לשנות הלוג לאשם מצרע אחר משנה אף על
פי שקדש בכלי. חסר הלוג עד שלא יצק למלאנו. חסר
מאחר שיצק יביא אחר בתחלה:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"י

לוג שמן של מצרע מועלין בו משקדש בכלי עד
שיזרק דם האשם. נזרק דם האשם לא נהנין ולא מועלין
עד שיפנו מפנותיו. נתנו מפנו המפנות התרו
השירים באכילה כבשר חטאת ואשם:

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ד ה"ג

שיירי הלוג אינו נאכל אלא בעזרה לזכרי כהנה כשאר
קדשי קדשים שהרי הקש לאשם. ואסור לאכל מלוג

מ. כסף משנה: יש לאדם להביא אשמו היום וכו' ואם רצה לשנות הלוג לאשם מצורע אחר
משנה וכו'. פ"ב דמנחות (דף ט"ו): חסר הלוג וכו'. בסוף נגעים וכו' ע:

נ. כסף משנה: לוג שמן של מצורע מועלין בו משקדש בכלי וכו' עד הותרו השירים
באכילה. ברייתא בפרק בית שמאי (זבחים מ"ה) וכתנא קמא דרבי:

ס. כסף משנה: שיירי הלוג וכו'. בסוף פרק כל התדיר אמר ר"ש אם ראית שמן שהוא
מתחלק בעזרה אי אתה צריך לשאול מה הוא אלא מותר ריקני מנחות ישראל ולוג
שמן של מצורע ומאחר שהיה מתחלק בעזרה משמע שהיה נאכל לזכרי כהונה שהם מצויים
שם. ומ"ש ואסור לאכול מלוג השמן וכו'. בפרק ב"ש (דף מ"ה) תניא לוג שמן של מצורע
מועלין בו עד שיזרק הדם נזרק הדם לא נהנין ולא מועלין רבי אומר מועלין עד שיתן

הַשֶּׁמֶן עַד שֵׁיתָן מִמֶּנּוּ מֵתָן שֶׁבַע וּמֵתָן בְּהוֹנוֹת וְאִם אָכַל
לוֹקָה כְּאוֹכֵל קִדְשִׁים קִדָּם זְרִיקָה:

דף מד:

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ה ה"ה

וְאֵלוּ דְבָרִים שָׂאִין חֵיבִין עֲלֵיהֶן מְשֹׁם פְּגוּל לְעוֹלָם.
הַקֶּמֶץ. וְהַלְבוּנָה. וְהַקְטָרֶת. וְהַדָּם. וְהַיֵּין. בֵּין יֵין הַבָּא עִם
הַנְּסָכִים בֵּין יֵין הַבָּא בְּפָנָי עֲצָמוֹ **ע**. וּמִנְחֹת הַנְּשָׂרְפוֹת כֶּלֶן
שֶׁהָרִי אֵין לָהֶם קֶמֶץ לְהַתִּירָן. כְּגוֹן מִנְחַת כֹּהֲנִים וּמִנְחַת
נְסָכִים וּבֶשֶׂר חֲטָאוֹת הַנְּשָׂרְפוֹת. וְלוֹג שֶׁמֶן שֶׁל מִצְרַע.
וְאִם תֹּאמַר וְהֵלֵא דָם הָאֵשׁ מִתִּירוֹ. אֵינּוּ תְלוּי בּוֹ שֶׁהָרִי
אָדָם מֵבִיא אֶשְׁמוֹ הַיּוֹם וְלוֹג אַחַר כִּפָּה יָמִים כְּמוֹ
שֵׁיתְבָאָר בְּמִקְוָמוֹ:

מתנותיו ושויין שאסור באכילה עד שיתן מתן שבע ומתן בהונות. ומשמע לרבינו דאסור
באכילה דקתני היינו מן התורה:

ע. כסף משנה: (ז-ח) אין חייבין כרת אלא על אכילת דברים שהותרו וכו' עד והקטורת והדם.
בפרק ב"ש (דף מ"ג) משנה. ומה שכתב והיין בין יין הבא עם הנסכים בין יין הבא בפני
עצמו. שם במשנה גבי אלו דברים שאין חייבין עליהם משום פגול תני והנסכים הבאים
בפנ"ע דברי ר"מ וחכ"א אף הבאים עם הבהמה ופסק כחכמים. ומ"ש ולוג שמן של מצורע.
שם במשנה ר"ש אומר אין חייבין עליו משום פיגול ור"מ אומר חייב עליו משום פיגול
שדם האשם מתירו ופסק כר"ש דמיקל דלית לן לחיובי מספיקא ועוד דמסתבר טעמיה כמו
שביאר רבינו בסמוך. ומ"ש וא"ת והלא דם האשם מתירו אינו תלוי בו וכו'. בפ"ב דמנחות
(דף ט"ו):

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ד ה"ב

**נְתַאֲחַר וְלֹא גִלַּח בְּשִׁבְעֵי • וְגִלַּח בְּשִׁמְיָנִי אוֹ אַחַר כִּפָּה
יָמִים בַּיּוֹם שִׁיגְלַח יִטְבֵּל וַיַּעֲרִיב שְׁמֵשׁוֹ וּלְמַחֵר יָבִיא**

פ. כסף משנה: נתאחר ולא גילח בשביעי וכו'. פשוט הוא במשנה פ' ג' מינין (דף מ"ד): כיצד עושין לו וכו' המצורע עומד חוץ לעזרת ישראל. מפני שהוא מחוסר כפורים ותנן בפירקא קמא דכלים שמחוסר כפורים אסור ליכנס לעזרת ישראל. ומה שכתב כנגד פתח מזרחית באסקופת שער ניקנור ופניו למערב. בתורת כהנים על פסוק והעמיד הכהן המטהר לפני ה' פתח אהל מועד מעמידן בשער ניקנור אחוריהם למזרח ופניהם למערב: ושם עומדים כל מחוסרי כפרה וכו'. בפ"ק דסוטה (דף ח') אהא דתנן שעל פתח שער ניקנור משקין את הסוטות ומטהרים את היולדות ואת המצורעים בשלמא סוטות וכו' ומצורעים דכתיב לפני ה' אלא יולדות מ"ט [אילימא] משום דאתיין וקיימין אקרבנייהו וכו' א"ה זבין וזבות נמי ומשני אה"נ ותנא חדא מינייהו נקט: והכהן לוקח אשם של מצורע וכו'. מפורש בתורה. ומ"ש ואם הניף זה בפני עצמו וזה בפני עצמו יצא. בת"כ דריש לה מדכתיב אותו לאשם: ומ"ש ואח"כ מביא את האשם של מצורע עד הפתח ומכניס שתי ידיו לעזרה וסומך שתי ידיו עליו ושוחטין אותו מיד ומקבלים שני כהנים את דמו אחד מקבל בכלי וכו'. בסוף נגעים: וכתב הראב"ד ואח"כ מביא א"א אין כאן אח"כ וכו'. וז"ל התוספתא פ"ה דנגעים מביא אשמו ולוגו בידו ומעמידו בשער ניקנור והכהן עומד מבפנים ומצורע מבחוץ ומצורע מניח ידו תחת ידו של כבש והכהן מניח ידו על המצורע ומוליך ומביא מעלה ומוריד וסומך שתי ידיו עליו ונכנס ושוחטו בצפון כל הסמיכות שבמקדש תיכף שחיטה חוץ מזו שהיתה בשער ניקנור עכ"ל התוספתא. והראב"ד דייק מדקתני ומוליך ומביא מעלה ומוריד וסומך והדר קתני ונכנס ושוחטו משמע דבמקום שמניף שם היה סומך ותו מדקתני כל הסמיכות שבמקדש תיכף שחיטה חוץ מזו שהיתה בשער ניקנור משמע שהסמיכה היתה תיכף לתנופה במקום שהיה מניף ואח"כ היה הכהן נוטל האשם ממקום התנופה ונכנס ושוחטו בצפון. ולרבינו י"ל דהא לא מכרעא אע"פ שסמכה סמיכה לתנופה לאו למימרא שיהיה במקומה דמסתמא כל שאנו יכולים לסמוך סמיכה לשחיטה יש לנו לעשות ומי הכריחנו להדחיק בזו והא דקתני כל הסמיכות שבמקדש תיכף שחיטה חוץ מזו היינו לומר שבשאר הקרבנות בעל הקרבן נכנס בעזרה ובמקום שרוצים לשחוט הקרבן שם סומך ותיכף שוחט שם וכאן א"א לעשות כן מפני שאין המצורע יכול ליכנס בעזרה אלא מכניס ידיו לעזרה לחלל השער וסומך שם והכהן מוליך האשם משם לצפון העזרה ושוחט שם והיינו דקתני ונכנס ושוחטו בצפון כלומר נכנס מפתח העזרה לצפון הרי שסמיכה זו מרוחקת קצת מהשחיטה ומשמע שהתנופה היתה חוץ לעזרה ודבר תימה הוא. אבל מדקדוק לשון רבינו נראה שבפנים היה מניפו הכהן לבדו ואח"כ מביאו לפתח העזרה כדי שיסמוך עליו המצורע אבל ק"ל דקתני בתוספתא שהמצורע היה מניף עם הכהן וצ"ע. והר"י קורקוס ז"ל כתב שדעת רבינו דכיון שבפרק כל הפסולים (דף ל"ג) הביאו תוספתא זו ופריך מינה

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

**קִרְבָּנוֹתָיו אַחַר שֵׁיטְבַל פַּעַם שְׁנֵיהָ כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ. כִּי־צַד
עוֹשִׂין לוֹ. הַמְצָרֵעַ עוֹמֵד חוּץ לְעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד פֶּתַח**

למ"ד ביאה במקצת לא שמה ביאה וא"כ ליעייל ידיה ולסמוך וישחטו אותו שם פי' אלא שהיו צריכים להוציא האשם מן העזרה ולחזור ולהכניסו ומשני דקסבר האי תנא שאין אותו מקום כשר לשחיטה והיה צריך להכניסו לפניו ולא הוי תיכף לסמיכה, נראה מכאן דרישא דקתני בתנופת מצורע מניח ידו לאו מתרצתא היא דהא בתנופה לפני ה' בעינן וא"כ הרי כאן ביאה במקצת ע"כ. אלא ודאי נראה מכאן דבתנופה לא חיישינן ואין בה הכנסת יד אלא כהן מניף במקום שמניף השאר ואח"כ מוציאו בפתח לסמוך וגם כיון שהקשו ליעייל ידיה ולסמוך ויהיה תיכף נראה שאין שם הכנסת יד אלא לסמיכה מפני התכיפה אבל תנופה כהן לבדו מניף כי אין לחוש בה לתכיפה וגם תנופה יכול הכהן להניף בשביל הבעלים כמו שמצינו בכמה מקומות שהקפידו על הסמיכה ולא הקפידו על התנופה אף אם לא תהיה בבעלים והרי השולח חטאתו כהן מניף על ידו לכך לא הצריכו בה להכניס ידו כמו בסמיכה וקרא דתנופה לא קאמר אלא כהן וגם דכיון דכתיב לפני ה' צריך שיניף במקום שמניף שאר תנופות ואע"פ שבתוספתא אמרו שסמיכה זו לא היה תיכף לה שחיטה כבר אמרו בפרק כל הפסולים דלמ"ד ביאה במקצת לא שמה ביאה מעייל ידיה וסומך להיות תיכף השחיטה ככל הסמיכות שהקפידה תורה על התכיפה בהם אך לא לדעת ר"י בר"י שסובר שאין המקום כשר לשחיטת קדשי קדשים וכבר נתבאר בהל' בית הבחירה לדעת רבינו שעד שער מזרחי שהוא שער ניקנור כשר לשחיטת קדשי קדשים והכל נקרא צפון גם נתבאר בהל' ביאת המקדש דביאה במקצת לא שמה ביאה וכיון שכן ה"ז מכניס ידיו וסומך כמ"ש כאן ושוחטין שם דתיכף לסמיכה שחיטה ככל הסמיכות עכ"ל. ומ"ש הראב"ד כמו שהגהתי למעלה הוא מ"ש אין כאן אח"כ. ומ"ש ואחד בידו הימנית ומערה לידו השמאלית וכו' עד פסל. בתוספתא פ"ק דזבחים והר"י קורקוס ז"ל כתב דאיתא בתוספתא (פרק בתרא) דנגעים זה שקיבל בכלי מקבל בימין וזה שקיבל ביד מקבל בשמאל ואם שינה פסל וזה הפך ממה שכתב רבינו ונדחק בפירושה דמאי דקתני זה שקיבל ביד מקבל בשמאל היינו לומר שמקבל בשמאל מן הימין שקבל בה מהבהמה ואם שינה שקיבל מן הבהמה פסל: הכהן שקיבל מקצת הדם בכלי וכו' עד ואם לא נתן לא כיפר. הכל בסוף נגעים. ומ"ש ואם נתן על השמאל לא יצא. שם דלא כר"ש. ומ"ש ויוצק לתוך כפו של חבירו השמאלית וכן מ"ש וטובל אצבעו הימנית. בסוף נגעים. ומ"ש על כל הזיה טבילת אצבע בשמן. בת"כ. ומ"ש ואם הזה ולא כיון כנגד בית קדשי קדשים כשירות. נראה דהיינו מדתני' בתוספתא פ"ק דזבחים הזיות שבמצורע שהזן שלא לשמן שאינם מכוונות הרי אלו כשירות. ומה שכתב ואח"כ יבא אצל מצורע וכו' ואם לא נתן לא כיפר. בפרק בתרא דנגעים אם נתן כיפר ואם לא נתן לא כיפר דברי ר"ע ר"י בן נורי אומר שיירי מצוה הן בין שנתן בין שלא נתן כיפר ומעלין עליו כאילו לא כיפר ומייתי לה בריש זבחים (דף י'): ומפרש לה. ומה שכתב ושאר הלוג מתחלק לכהנים. משנה בס"פ כל התדיר (דף צ"א):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

מְזַרְחִית בְּאַסְקַפַּת שֶׁעַר נִיקְנוֹר וּפְנֵיו לְמַעַרְב וְשֵׁם
 עוֹמְדִים כָּל מְחֻסְרֵי כִפָּרָה בְּעֵת שְׁמִטַּהְרִין אוֹתָן וְשֵׁם
 מִשְׁקִין אֶת הַסּוֹטוֹת. וְהִכְהִין לוֹקַח אֲשֶׁם שֶׁל מְצָרַע
 כְּשֶׁהוּא חַי וּמְנִיפוֹ עִם לֹג הַשֶּׁמֶן בַּמְזֻרַח כְּדָרָךְ כָּל
 הַתְּנוּפוֹת. וְאִם הִנִּיף זֶה בְּפָנָיו עֲצָמוֹ וְזֶה בְּפָנָיו עֲצָמוֹ יֵצֵא.
 וְאַחַר כֵּן מְבִיא אֶת הָאֲשֶׁם שֶׁל מְצָרַע עַד הַפֶּתַח וּמְכַנִּים
 שְׁתֵּי יָדָיו לְעִזָּרָה וְסוֹמֵךְ עָלָיו וְשׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ מִיָּד.
 וּמְקַבְּלִין שְׁנֵי כֹהֲנִים אֶת דָּמוֹ. אֶחָד מְקַבֵּל בְּכָלִי וְזוֹרְקוֹ
 עַל גְּבִי הַמְזֻבַּח וְאֶחָד בְּיָדוֹ הַיְמָנִית וּמְעָרָה לְיָדוֹ
 הַשְּׂמָאלִית וּמִזָּה בְּאֶצְבָּעוֹ הַיְמָנִית. וְאִם שָׁנָה וְקַבֵּל
 בְּשִׂמְאֵל תְּחַלָּה פָּסֵל. הִכְהִין שְׁקַבֵּל מִקְצַת הַדָּם בְּכָלִי
 מוֹלִיכּוֹ וְזוֹרְקוֹ עַל הַמְזֻבַּח תְּחַלָּה. וְאַחַר כֵּן יָבֹא הַכֹּהֵן
 שְׁקַבֵּל הַדָּם בְּכַפּוֹ אֶצֶל הַמְצָרַע. הִכְהִין מִבְּפָנָיו וְהַמְצָרַע
 מִבַּחוּץ. וּמְכַנִּים הַמְצָרַע רֹאשׁוֹ וְנוֹתֵן הַכֹּהֵן מִן הַדָּם
 שְׁבֻכָּפוֹ עַל תְּנוּף אֲזָנוֹ הַיְמָנִית. וְאַחַר כֵּן יְכַנִּים יָדוֹ
 הַיְמָנִית וַיִּתֵּן עַל בִּהֶן יָדוֹ וְאַחַר כֵּן יְכַנִּים רַגְלוֹ הַיְמָנִית
 וַיִּתֵּן עַל בִּהֶן רַגְלוֹ וְאִם נָתַן עַל הַשְּׂמָאל לֹא יֵצֵא. וְאַחַר
 כֵּן יִקְרִיב חֲטָאתוֹ וְעוֹלָתוֹ. וְאַחַר שִׁיתֵּן הַדָּם עַל הַבְּהוֹנוֹת
 נוֹטֵל הַכֹּהֵן מִלֹּג הַשֶּׁמֶן וַיּוֹצֵק לְתוֹךְ כַּפּוֹ שֶׁל חֵבְרוֹ
 הַשְּׂמָאלִית וְאִם יֵצֵק לְתוֹךְ כַּף עֲצָמוֹ יֵצֵא. וְטוֹבֵל אֶצְבָּעוֹ
 הַיְמָנִית בַּשֶּׁמֶן שְׁבֻכָּפוֹ וּמִזָּה שְׁבַע פְּעָמִים כְּנֹגֵד בֵּית קֹדֶשׁ
 הַקְּדוּשִׁים עַל כָּל הַזֵּיזָה טְבִילַת אֶצְבַּע בַּשֶּׁמֶן. וְאִם הִזָּה

 את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

וְלֹא כִּינּוּן כְּנֶגֶד בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים כְּשֵׁרוֹת. וְאַחַר כֵּן יָבוֹא
 יָצַל הַמִּצְרָע וַיִּתֵּן מִן הַשֶּׁמֶן עַל מְקוֹם דָּם הָאֵשׁ בְּתֵנוּף.
 אֵזֶן וּבִהֶן יָדוֹ וּבִהֶן רַגְלוֹ. וְהִנּוֹתָר מִן הַשֶּׁמֶן שְׁבֻכָּפוֹ יִתְּנוּ
 עַל רֹאשׁ הַמִּתְטֵּהר וְאִם לֹא נָתַן לֹא כִּפָּר. וְשָׂאָר הַלֹּג
 מִתְחַלֵּק לַכֹּהֲנִים:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז הי"ב

קָצְרוּהוּ וְנִתְּנוּהוּ בְּקִפּוֹת * וְהִבִּיאוּהוּ לְעֹזְרָה וְחִבְטוּהוּ.
 וְזוּרִין וּבוּרְרִין. וְלוֹקְחִין אֶת הַשְּׁעוּרִין וּמִהֲבִיבִין אוֹתוֹ
 בָּאוֹר. בְּאֵבוֹב מְנַקֵּב. כִּדִּי שִׁיְהִיָּה הָאֵשׁ שׁוֹלֵט בְּכֻלּוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר 'אָבִיב קָלוּי בָּאֵשׁ גָּרֵשׁ כְּרַמְל'. מִפִּי הַשְּׁמוּעָה
 לְמַדוֹ שֶׁאֵינוֹ מְדַבֵּר אֶלָּא בְּמִנְחַת הָעֹמֵר בְּלִבָּד. וְאַחַר
 שֶׁקוֹלֵין אוֹתוֹ שׁוֹטְחִין אוֹתוֹ בְּעֹזְרָה וְהַרוּחַ מְנַשֶּׁבֶת בוֹ.
 וְנוֹתְנִין אוֹתוֹ לְרַחֲמִים שֶׁל גְּרוֹסוֹת וְטוֹחֲנִין אֶת הַשֶּׁלֶשׁ
 סָאִין וּמוֹצִיאִין מִן הַכֹּל עֲשָׂרוֹן שֶׁהוּא מְנַפֵּה בְּשֶׁלֶשׁ
 עֲשָׂרֵה נֶפֶה. וְהַשָּׂאָר נִפְדָּה וְנֶאֱכָל לְכָל אָדָם. וְחֵיב בְּחֻלָּה
 וּפְטוּר מִן הַמַּעֲשָׂרוֹת כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. וְלוֹקְחִין זֶה הָעֲשָׂרוֹן
 שֶׁל סֵלֶת הַשְּׁעוּרִים וּבּוֹלְלִין אוֹתוֹ בְּלוֹג שֶׁמֶן בְּשִׁשָּׁה עֶשֶׂר
 בְּנִיטָן וְנוֹתְנִין עָלָיו קֶמֶץ לְבוֹנָה כְּשָׂאָר הַמִּנְחוֹת. וּמְנִיפוֹ
 בְּמִזְרַח מוֹלִיד וּמִבֵּיא מַעְלָה וּמוֹרִיד וּמְגִישׁוֹ כְּנֶגֶד חֻדָּה

צ. כסף משנה: קצרוהו ונתנוהו בקופות וכו' עד כשיירי כל המנחות. גם זה משנה שם (דף
 ס"ו). ומ"ש כמו שביארנו. הוא בפ"ג מהל' ביכורים ופרק י"ג מהלכות מעשר ראשון:
 ואימתי קומצין אותו לאחר שמקריבים מוסף היום. משום דתדיר קודם. ומ"ש וכבש העולה
 בסוף הוריות (דף י"ג) עומר קדם לכבש הבא עמו:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

שֶׁל קֶרֶן מֵעֶרְבִית דְּרוּמִית כְּשֶׁאָר הַמְּנַחֹת. וְקוֹמֵץ
וּמְקַטִּיר. וְהִשָּׂאָר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים כְּשִׁירֵי כָּל הַמְּנַחֹת.
וְאִמָּתִי קוֹמֵצִין אוֹתוֹ. לְאַחַר שֶׁמְקַרְיבִין מוֹסֵף הַיּוֹם
וְכִבֵּשׁ הָעוֹלָה קֹדֶם תָּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פוטח פ"ג ה"ו

וְאַחַר כֶּף מִשְׁקָה אוֹתָהּ. וְאַחַר שֶׁתִּשְׁתַּחֲוֶה לֹקַח כְּלֵי שֶׁרֶת
שָׁבוּ הַמְּנַחָה וְנוֹתְנוּ עַל יָדֶיהָ. וְכֵהֵן מֵנִיחַ יָדוֹ תַּחְתֵּיהָ
וּמְנִיפָהּ בַּמִּזְבֵּחַ כְּשֶׁאָר כָּל הַתְּנוּפוֹת. מוֹלִיךְ וּמְבִיא מֵעֶלָה
וּמוֹרִיד. וְאַחַר כֶּף מְגִישׁ הַמְּנַחָה לְקֶרֶן דְּרוּמִית מֵעֶרְבִית
שֶׁל מִזְבֵּחַ כְּשֶׁאָר מְנַחֹת שֶׁל יָחִיד. וְקוֹמֵץ וּמְקַטִּיר
הַקֹּמֵץ. וְהִשָּׂאָר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים:

ק. כסף משנה: ואחר שתשתה לוקח כלי שרת שבו המנחה וכו'. רפ"ג דסוטה (דף י"ט)
היה נוטל את מנחתה מתוך כפיפה מצרית ונותנה לתוך כלי שרת ונותנה על ידיה וכהן
מניח ידו מתחתיה ומניפה הניף והגיש קמץ והקטיר והשאר נאכל לכהנים היה משקה
ואח"כ מקריב מנחתה ר"ש אומר מקריב את מנחתה ואח"כ היה משקה ובגמרא מקריב
מנחתה הא אקובה ה"ק סדר מנחות כיצד הניף והגיש קמץ והקטיר והשאר נאכל לכהנים
ובהשקאה גופה פליגי ר"ש ורבנן דרבנן סברי משקה ואח"כ מקריב את מנחתה ור"ש סבר
מקריב את מנחתה ואחר כך משקה וידוע דהלכה כתנא קמא. ומה שכתב ומניפה במזרח וכו'.
בפרשת סוטה כתיב והניף את המנחה לפני ה' והקריב אותה אל המזבח ובפרק ב' דסוטה
(דף י"ד:) סדר מנחות כיצד וכו' כהן מוליכה אצל המזבח ומגישה בקרן דרומית מערבית
כנגד חודה של קרן ויליף לה התם מקרא דכתיב וזאת תורת המנחה הקריב אותה בני אהרן
לפני ה' אל פני המזבח. ומה שכתב מוליך ומביא מעלה ומוריד. בספרי פרשת סוטה והניף
את המנחה מוליך ומביא מעלה ומוריד מגין שנאמר אשר הונף ואשר הורם מקיש הרמה
לתנופה מה תנופה מוליך ומביא אף הרמה כן ומה הרמה מעלה ומוריד אף תנופה מעלה
ומוריד מכאן אמרו מצות תנופה מוליך ומביא מעלה ומוריד:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ז ה"ז

ומצוי דם חטאת העוף מעכב י. ואין למזבח בה אלא דמה והשאר נאכל לזכרי כהנה כבשר חטאת הבהמה:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט ה"א

מצות עשה לעשות כל האשמות כמצותן האמורה בתורה ש. וכיצד מעשה האשמות בין אשם ודאי בין אשם תלוי. שוחט וזורק הדם כמו שבארנו. ומפשיט ומוציא האימורין ומולחן וזורקן על גב האשים. ואם רצה להוליכן בכלי מוליך. ושאר בשרם נאכל לזכרי כהנה בעזרה כחטאת:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט ה"ב

אשם מצרע יש בקבלת דמו שנוי ת כמו שיתבאר בהלכות מחסרי כפרה. ואף על פי כן שאר מעשיו וזריקת דמו על המזבח ואכילתו כשאר האשמות לכל דבר:

ר. כסף משנה: ומ"ש ומיצוי חטאת העוף מעכב. משנה שם [בזבחים] מיצה דם הגוף פסולה ובפרק ב' דמעילה (דף ח' ט') איפליגו אמוראי במילתא ולמ"ד אינו מעכב אותבוהו כמה אמוראי ושנינהו שנויי דחיקי ולא סמכינן עלייהו. ומ"ש ואין למזבח בה אלא דמה וכו'. משנה בפ' קדשי הקדשים (דף ס"ד):

ש. כסף משנה: מצות עשה לעשות כל האשמות וכו' כמו שביארנו. בפרק ה' מהלכות אלו. ומ"ש ואם רצה להוליכם בכלי מוליך. נתבאר ברפ"ז. ומ"ש ושאר בשרם נאכל לזכרי כהונה בעזרה כחטאת. משנה בפ' איזהו מקומן (דף נ"ד):

ת. כסף משנה: אשם מצרע יש בקבלת דמו שנוי כמו שיתבאר בהלכות מחסרי כפרה. בפרק ד':

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט זז.

הרמב"ם הל' גזלה ואברה פ"ה ה"ה

בַּמָּה דְּבָרִים אָמוּרִים כְּשֶׁהוֹדָה בִּינְתֵימִים. אָבֵל אִם גָּזַל אֶת
הַגֵּר שָׂאֵין לוֹ יוֹרְשִׁים וְנִשְׁבַּע לוֹ וַיִּמַּת הַגֵּר הָרִי זֶה חֵיב
לְשַׁלֵּם הַקֶּרֶן וְחֻמָּשׁ לְכַהֲנִים שֶׁל אוֹתוֹ מִשְׁמֵר וּמִבִּיא
אֲשָׁמוֹ וְאַחַר כֵּן יִתְּכַפֵּר בּוֹ:

עין משפט ט.

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז ה"ד

הִיא עוֹמֵד בְּעֶזְרָה * וְחָשַׁב מִחֲשַׁבַּת הַזְּמַן בְּחֻטְאוֹת
הַנְּעֻשׂוֹת בְּפָנִים בְּדָבָר הַנְּעֻשָׂה בְּפָנִים אֵינוֹ פָּגוּל. חָשַׁב
בְּדָבָר הַנְּעֻשָׂה בַּחוּץ הָרִי זֶה פָּגוּל:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז ה"ה

פִּיֶצֶד. הִיא עוֹמֵד בְּעֶזְרָה וְאָמַר הָרִינִי שׁוֹחֵט לְהַזּוֹת דָּמוֹ
לְמַחֵר. אֵינוֹ פָּגוּל. שֶׁהַהֲזָיָה לְפָנִים בֵּהִיכָל:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז ה"ו

הִיא עוֹמֵד בֵּהִיכָל וְאָמַר הָרִי אָנִי מִזֶּה לְשַׁפֵּךְ שִׁירִים
לְמַחֵר. אֵינוֹ פָּגוּל שֶׁהָרִי חָשַׁב בְּפָנִים בְּדָבָר הַנְּעֻשָׂה
בַּחוּץ. אָבֵל אִם הִיא עוֹמֵד בְּעֶזְרָה וְשָׁחַט וְהוּא מִחֲשָׁב
לְשַׁפֵּךְ שִׁירִים לְמַחֵר אוֹ לְהַקְטִיר אֵימורֵין לְמַחֵר. הָרִי זֶה
פָּגוּל. שֶׁהָרִי חָשַׁב בַּחוּץ בְּדָבָר הַנְּעֻשָׂה בַּחוּץ:

א. כסף משנה: היה עומד בעזרה וכו' עד שהרי חשב בחוץ בדבר הנעשה בחוץ. בפ"ב
דמנחות (דף י"ד) ואיתיה נמי בפרק ב"ש (דף מ"ג):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com